

בבש"מא תורה איבא יגד שיהדותא. וקסא אמאי מפסלן צהבי והלא צילו היה חסר כל אלו ^ו השלש מצבות לא מפסיל צהבי כדאמרנין בגיטין (דף ס.ו) ספר תורה שחסר יריעה אחת אינן מקורין צו משמע דווקא יריעה אחת אבל פסוק אחד לא ודחא הקונטרס

כאן ⁶ בגופן שלנו כאן בגופן שלהן אמר ליה
אביי במאי אוקימתא לההיא בגופן שלהן
מאי איריא מקרא שכתבו תרגום ותרגום
שכתבו מקרא אפילו מקרא שכתבו מקרא
ותרגום שכתבו תרגום נמי דהא קתני עד
שיכתבו אשורית על הספר בדיו אלא לא
קשיא הא רבנן הא רשב"ג אי רשב"ג הא
איכא יונית אלא לא קשיא כאן בספרים כאן
בתפלין ומוזוזות תפלין ומוזוזות מ"ט משום
דכתיב בהו יהוה בהוייתן יהו מאי תרגום
שכתבו מקרא איכא בשלמא תורה איכא
וגר שהדותא אלא הכא מאי תרגום איכא
אלא לא קשיא כאן במגילה כאן בספרים
מגילה א מ"ט דכתיב בה ככתבם וכלשונם
מאי תרגום שכתבו מקרא איכא אמר רב פפא
ו⁹נשמע פתגם המלך רב נחמן בר יצחק אמר
וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן רב אשי אמר
כי תניא ההיא בשאר ספרים ורבי יהודה
היא דתניא תפלין ומוזוזות אין נכתבין אלא
אשורית ורבותינו התירו יונית והכתיב והיו
אלא אימא ספרים נכתבים בכל לשון ורבותינו
התירו יונית התירו מכלל דתנא קמא אסר
אלא אימא רבותינו לא התירו שיכתבו אלא
יונית ותניא א"ר יהודה אף כשהתירו רבותינו
יונית לא התירו אלא בספר תורה ומשום
מעשה דתלמי המלך ⁶ דתניא ⁷מעשה בתלמי
המלך שכנים שבעים ושנים זקנים והכנים
בשבעים ושנים בתים ולא גילה להם על
מה כינסו ונכנס אצל כל אחד ואחד ואמר להם
כתבו לי תורת משה רבכם נתן הקב"ה בלב
כל אחד ואחד עצה והסכימו כולן לדעת
אחת ⁸ וכתבו לו ⁵אלהים ברא בראשית
⁶אעשה אדם בצלם ובדמות ⁷ויכל ביום
הששי וישבות ביום השביעי ⁸וכר ונקבה
בראו ולא כתבו בראם ⁹הבה ארדה ואבלה
שם שפתם ¹⁰ותצחק שרה בקרובה ¹¹כי
באפם הרגו שור וברצונם עקרו אבוס
¹²ויקח משה את אשתו ואת בניו וירכיבם
על נוסא בני אדם ¹³ומושב בני ישראל
אשר ישבו במצרים ⁷ובשאר ארצות ארבע
מאות שנה ¹⁴וישלח את זאמטי בני ישראל
¹⁵ואל זאמטי בני ישראל לא שלח ידו

כאן במגילה כאן בשאר ספרים.

הגהות הב"ה

(ה) גמ' דלמי' המלך מאי
היא דתני' משום:
(ו) רש"י ד"ה כהנו וכו'
ולא הקפיד אלא על
הכמות: (א) תוס' ד"ה
ורכ' שני אמר כי תניא
הוא וכו' אמר דר' אמי
בדבריהן אין כן וכו'
ומגילה ע"ה שחזא
כתובה אע"ה על
הספר דנזיר:

יאמר אם כן עשה מלאכה בשבת דלא
כמיז ויכל כיום השביעי והוא לא
יקבל עליו מדרש חכמים שדרש' 130
מה היה העולם חסר מנוחה באתה
שנת באתה מנוחה וזהו גמרו: וזר
ונקבה בראו ולא כהנו בראם.
דמשמע שני גופין ברא כל אחד זכר
ונקבה שני פרופין לכך כתבו בראו
שכן נבדל אלם בשני פרופוסין: 131
הענין הזה הוא כפי

¹² יגר שהדיותא אלא
אלא לא קשיא כאן
מגילה א' מ"ט דכתיב
מאי תרגום שכתבו ממ'
ונשמע פתגם המלך
ובל הגשים יתנו יקר
כי תניא ההיא בשא
היא דתניא תפלן ומי
אשוינוי דרבונוי

[illegible]

כמוֹז בְּתוֹרָה שֶׁהִי קִסְמָה מְיוֹרֵרִי
מְנִירִים הִיא וּבִשְׁלֹמֹה מְנוּה שְׁמוֹיָם שֶׁל
קִסְמָה וּשְׁמוֹיָם שֶׁל עֲמֶרֶם וּשְׁמוֹיָם שֶׁל
מֹשֶׁה כּוֹלֵן אֵין מְגִיעוֹת לַד' מֵאוֹת שָׁנָה
כֹּל שֶׁכֵּן שֶׁהִרְבֵּה מִשְׁנוֹת הַבְּנִיִּים נִבְלָעִין

רבינו חננאל

(מ) ממתינת דקתה נחבין
בכל לשון בדין שלטו (פ),
כלומר בצורת האותיות
שכל וכלשן אחת
ולחית לשון הקודש,
לפיכך מטמאין את אהדים
המאחיית ככתב אהדים
הן. ומתני' השניה במסכת
אהדים כפי של שאר

לשונות שבאומות, לפיכך
 קטן כמטאמן (אל ההידים).
 והאי פיקוקה דרבה
 איפריכו וסוגיא דשמעתא
 בפירוקא דרב אשי סלקא.
 אל (ההידים). ואני
 אי הכי מאי איריא
 עיברית שכיבתה
 אפריכו שכיבתה
 חרוב, שרבו

וכשנולד יצחק היה אברהם גר בארץ פלשתיים ומאז עד שלא
 ממזרים נמצא יצחק חורעו שהן זרעו של אברהם גרים ושלשים של
 קודם לכן לא נמנו בזוהר דהא זרעך נחיי: ואטווי. לשון חשיבות. אבל
 נעיר לשון קטנות ויאמר גרועים שלכם שלחמם לקבל פני שניה: ואל
 ואטווי בני ישראל. באותה פרשה ענמה. ולפי שכתבו ואטווי
 תחילה חזרו וכתבוהו כשם הראשון ולא כתבו ואל אצילי בני ישראל:
 לא

במקום נערי ובמקום אילני דמשמע לשון גדולה כמו וזו של יס לזולה חרבי (ישעיה מז) זו צבל שהוא וזו של עולם פי' עומקו וס נקרא שמה צבל שכל מתי

ידיים לר' שמעון בן גמליאל היא דמצי'ך בכל הספרים אשורית. ודחיןן והא איכא יוני לרבן שמעון בן גמליאל ביהמ"ד. ומשנה השנייה במסכת ספריים, וישנה השנייה בידים במתילין ובכוזות. ומשנין דחיןן. ואוקמה למתנין דהתם בר אשי, בשא' ספר ישיבתיו בשני צד' אוב תפילין ומזוזות דברי הכל אשורית דכתיב בהו והיו, בהורית יהו. ותניא אמר ר' הנהל, שריט' צד' אוב תפילין וצד' אמר להם כחבר לך חורטום, תן הקב"ה צעה טובה בליבם והסכימו

אסתר ט כז
4. וְנִשְׁמַע פֶּתַחם הַמֶּלֶךְ
אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ
כִּי רָבָה הִיא וְכָל הַנָּשִׁים
יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן
לְמַגְדֹּל וְעַד קֶטֶן:

אסתר א כ
5. בְּרֹאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים
אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
הָאָרֶץ:
6. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה
אֶדֶם בְּצִלְמֵנוּ כְּדֹמוֹתֵנוּ
וַיְרִדוּ בְּדָגַת הַיָּם וּבְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל
הָאָרֶץ וּבְכָל הָרֶמֶשׂ
הָרֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ:

7. וַיִּכַּל אֱלֹהִים בְּיוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר
עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בְּיוֹם
הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלָאכְתּוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה;

בראשית ב ב
8. זָכַר וּנְקָדָה בְּרָאם
וַיִּבְרָךְ אֹתָם וַיִּקְרָא אֶת
שְׁמֵם אָדָם בַּיּוֹם
הַבְּרָאָה: בראשית ה ב

9. הָבָה נִרְדָּה וְנִבְלָה שָׁם
שְׁפָתָם אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמְעוּ
אִישׁ שִׁפְת רֵעֵהוּ:

10. וַתִּצְחַק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ
לֵאמֹר אַחֲרַי בְּלִתי הִיתָה
לִי עֲדוּבָה וְאֵדוּי זָכוּ:

בראשית יח יב
11. בְּסֶדֶם אֶל תְּבֹא
נַפְשִׁי בְּקֹהֶלֶם אֶל תַּחַד
כְּבֹדִי כִּי בְּאֶפֶס הָרְגוּ
אִישׁ וּבְרִצְנָם עָקְרוּ

שׁוּר׃ בְּרֹאשִׁית מִטּוֹ
12. וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת
אִשְׁתּוֹ וְאֶת בָּנָיו וַיֵּרָכְבּוּ
עַל הַחֹמֶר וַיֵּשֶׁב אֶרְצָהּ

מִצָּרִים וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת
מִטָּה הָאֱלֹהִים בְּיָדוֹ:

13. וּמוֹשֵׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר יֵשְׁבוּ בַּמִּצְרִים
שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָאַרְבַּע
מֵאוֹת שָׁנָה:

שמות יב מ
14. וַיִּשְׁלַח אֶת נָעֲרֵי בְנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֵלֶת
וַיִּזְבְּחוּ זִבְחִים שְׁלָמִים לַיהוָה

15. וְאֶל אֲצִילֵי בְנֵי
יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁלַח יְדֹ
וּיְחֻזּוּ אֶת הָאֱלֹהִים
וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ:

שמות כ"א

ידים" להשקין בן גמליאל הוא דמציץ בכל הספרים. ודחינו והא איכא ויני לרבן שמעון בן גמליאל שהוא מחיר, למה שנה עד שיכתבנו אשורית בלבד. אלא לא קשיא, מתניין בספרים, ומשנה השנייה בתפילין ובמוזות. ומשנינו ודחינו. ואוקמה במתנין דהתם רב אשי, כאשר ספרים וזילין ספר תורה ור' יהודה היא, ותניא ספרים ובתפילין בכל לשון ורובותינו [התירין] שיכתבו וזינת כו'. אלא תפילין ומוזות דברי הכל אשורית נדמים בהו והיו, בהוריתן כו'. ותניא אמר ר' יהודה א' כשחיתתו רובותינו יא התירו אלא שכתב תורה מעשה חזק, המלך, שייכנו ע"כ אוקים בע"כ תבין אמר להם כחול ית תורסמם, כהן הקבי"ה צעה טובה בליכס ותסמינה דעתם לדעת אחת, ורובתו לא אלוים באר, באשפת, אעשה אחר בשלם ודבמות, חלמי.